

skulde gennemføres paa den Maade, at Lærerne skulde have frit Valg imellem, hvilken Retskrivningsmaade de vilde bruge. Det vilde efter min Mening være det uheldigste af alt. Det kunde føre til, at man i samme By, samme Sogn, samme Skole kunde faa flere forskellige Slags Retskrivninger. En Hovedsag i Retskrivning er efter min Mening Fasthed, og jeg kan i denne Forbindelse tilføje, at en klog Vedholden ved det bestaaende er paa sin Plads, man skal ikke gaa fra, hvad man har her, uden der er meget stærke Grunde, der taler derfor. Det var netop det uheldige ved de Retskrivningsreformer, vi fik under Kultusminister Scavenius i 80'erne, at de ikke blev staaende ret længe, man begyndte hurtigt at forandre ved dem igen. Denne Usikkerhed voldte megen Vanskelighed og, jeg kan tilføje, ogsaa megen Bekostning. Thi denne Sag har tillige en stor økonomisk Side, som man ogsaa skal tage i Betragtning. Efter de sidste Tal, der findes i Statistisk Aarvog, er saadant noget som 450 000 Børn, maaske endnu nogle flere, i den skolepligtige Alder, Tiden fra 7 til 14 Aar. Hvis vi tænkte os, at alle disse Børn skulde have nyt Læsebogsmateriale — og det maatte de nødvendigvis have, hvis Reformen skulde betyde noget —, vilde det blive en stor Bekostning for Stat og Kommune. Jeg ser, den højtærede Minister ryster paa Hovedet, men hvis man ved Undervisningen i skriftlig Dansk skal anvende de smaa Bogstaver, maa der være noget tilsvarende med Hensyn til Læsebøgerne. Der vilde da blive Tale om en overordentlig Udgift for Kommune og Stat, og jeg kan ikke se, at Reformen vil være denne Bekostning værd.

Jeg vil altsaa stille det Spørgsmaal til den højtærede Undervisningsminister, om han i det hele taget vil arbejde for denne Reforms Gennemførelse. Jeg vilde ønske, han vilde sige nej. Men hvis han siger ja, vil jeg spørge, om Ministeren vil gennemføre den rent administrativt, eller om Rigsdagen paa en eller anden Maade bliver medbestemmende med Hensyn til Reformen.

Sundbo: Da jeg faar Ordet lige efter det ærede Medlem Hr. Søgaard, kan jeg ikke undlade at sige, at jeg er ganske uenig med ham med Hensyn til de smaa Bogstaver. Medens det ærede Medlem opfordrede Ministeren til ikke at fremme denne Reform, vil jeg indstændig opfordre Ministeren til at gøre det. Jeg ved ikke rigtig, om jeg overhovedet kan beskæftige mig med denne Sag. Jeg har lagt Mærke til, at Finansudvalget ogsaa har optaget Spørgsmaalet om de smaa

Bogstaver; derefter vil der neppe være noget Spørgsmaal mellem Himmel og Jord, som ikke kan falde ind under Finansudvalget. Naar Folk skal have ordnet deres praktiske Forehavender omkring i Mark, Lade og Værksted, vil de i Fremtiden komme til Finansudvalget, som synes at maatte kunne beskæftige sig med alt, naar det ogsaa vil behandle Spørgsmaalet om de smaa Bogstaver. Men hvis jeg altsaa tør være ubeskedent og sige et Par Ord, vil jeg paastaa, at det vil være i alle Parterers velforstaaede Interesse at faa denne Reform fremmet; vi har snakket længe nok om den Ting. Det ærede Medlem sagde, at Bladene kunde ikke finde ud af at læse Korrektur, naar man fik de smaa Bogstaver i Stedet for de store. En saadan Paastand hører ingen Steder hjemme. Naar det ærede Medlem siger noget saadant og derimod ikke regner med Vanskelighederne for Skolen, ligger det formodentlig i, at det er nogle Aar siden, det ærede Medlem var Lærer, og at han siden da har været Redaktør. Formodentlig har han glemte de Vanskeligheder, der var forbundet med at lære Børnene Bogstaverne, medens han grant husker, hvor vanskeligt det var at læse Korrektur. Jeg mener virkelig, at Bladene maa indrette sig efter, hvad der maa anses for rigtigt, og jeg indser ikke, hvorfor vi i Danmark skal have denne løjerlige Skrivemaade med store Bogstaver, medens de ikke har den noget andet Sted i Verden undtagen netop i Tyskland. Det forekommer mig, at vi ogsaa paa dette Omraade bør følge med Tiden. Jeg tror, det vil være en stor Fordel for Skoleundervisningen, at vi faar Reformen gennemført; det vil blive lettere at gennemføre en korrekt Skrivning, naar man først er fortrolig med den nye Form. Bladene finder nok paa at ændre deres Skrivemaade efter, hvad der er gældende Regel. Jeg opfordrer altsaa Ministeren til at fremme Reformen snarest muligt, og jeg vil sige, hvis jeg endnu en Gang maa være ubeskedent, at jeg forstaar ikke, hvad Finansudvalget skal med Sagen, den maatte den højtærede Minister sikkert kunne gennemføre, uden at Finansudvalget behøvede at beskæftige sig med den.

Maa jeg dernæst henvende en kort Bemærkning til det høje Præsidium. Jeg begriber ikke, hvorfor vi skal staa her og tale til de tomme Stole. Dette skal ikke være en Bebrejdelse overfor ærede Medlemmer; hvis jeg ikke skulde tale, vilde jeg ikke selv have været her, det maa jeg ærlig bekende. Vi Provinsrigsdagsmænd er indstillet paa at passe vor Gerning hjemme Lørdag og Mandag, og det maa vi have Lov til; det er